

Alexandra Ares

ZBOR FĂRĂ PLASĂ

O scriitoare româncă trăiește la New York VISUL american. ELLE a stat de vorbă cu Alexandra Ares despre ce înseamnă, mai exact, acest lucru și a aflat atât partea bună, cât și reversul MEDALIEI.

are o istorie interesantă: a fost grădinar, s-a căsătorit cu fata unui preot de familie bună, a studiat și la sfârșitul carierei a devenit inspector școlar în Comarnic (cred că poza lui se află într-un fel de muzeu școlar de acolo). Familia mamei, Despina, este din Dobrogea, dar ea s-a născut în București. E o familie cu o istorie foarte zbuciumată, dar pe care, din păcate, bunicii mei n-au aflat-o în totalitate, n-au investigat-o prea bine pentru că n-au vrut să riște, în comunism. Se pare că bunicii mamei mele, frate și soră, au venit din Grecia, la începutul secolului, cu doica lor și cu o ladă foarte mare cu aur, părinții lor fiind omorâți în Constantinopol. S-au stabilit în Dobrogea și au cumpărat foarte mult pământ acolo, la granița cu Bulgaria. Când s-a făcut împărțirea României multe din terenuri au rămas în Bulgaria, odată cu cedarea Cadrilaterului.

ELLE: Cariera ta în România a început foarte frumos. Ai lucrat la Televiziunea Română, ai făcut documentare, ai făcut parte din lumea teatrului, ai publicat niște cărți. Ce ți-a venit să emigrezi, ce-ți lipsea aici?

A.A.: Eu am ajuns în America printr-un concurs de împrejuri, fără intenția de a rămâne acolo, dar cred cumva că fiecare persoană are intuiția viitorului. Eu am avut intuiția că o să ajung în America și că voi trăi acolo. Nu știu de ce în America, și nu în altă țară. De asemenea, simțeam că avusesem o viață foarte protejată și redusă ca experiență. Cred că am vrut să ajung într-un alt mediu, în care să fiu liberă și în care să capăt o anumită experiență de viață pe care îmi era imposibil să o am în România. Dar asta a fost o motivație la nivel subconștient, pentru că la nivel conștient a fost doar un concurs de împrejuri.

ELLE: Cum ai ajuns, mai exact, acolo?

A.A.: M-am dus cu tatăl meu care și-a lansat o carte la Centrul Cultural Român din New York, în 1997 – o culegere de piese de teatru, *Wild East*. Îmi amintesc că într-o luni am terminat emisiunea la TV și nici prin cap nu-mi trecea că n-o să mă întorc la birou. Am plecat cu un băgăjel mic. La petrecerea de lansare a cărții tatălui meu am întâlnit un oftalmolog. (Eu aveam niște probleme de sănătate. Îmi spusese ră foarte mulți doctori că o să orbesc la un ochi.) Doctorul respectiv avea un cabinet pe Park Avenue. M-am dus la el și mi-a spus că există un medic în Montreal care face o operație cu laser, neomologată încă în Statele Unite, care ar putea să mă salveze. Părinții mei s-au

am cunoscut-o pe Alexandra Ares cu ocazia lansării romanului său, *Viața mea pe net*. Cartea apăruse de câteva luni, dar cum autoarea locuiește la New York, lansarea a trebuit să aștepte... vacanța de vară. Alexandra Ares este scriitoare, scenaristă, producător TV și *publisher* al publicației online *Manhattan Chronicles*. A publicat pînă acum trei cărți în America, de facturi diferite (de la *chick lit* la *indie*), cea mai recentă dintre ele, *The Other Girl* (în curs de apariție la editura Polirom) fiind recompensată cu The Next Generation Indie Award for Best Novella, anul acesta. Am profitat de prezența sa în România pentru a sta de vorbă cu Alexandra despre traiectoria sa de la București la New York, despre viața de femeie singură în marea metropolă americană, despre scris și despre... bărbați.

ELLE: Biografia ta de pe site-ul personal începe cu o frază amuzantă și interesantă despre familia ta. Poți să ne spui câteva vorbe despre ei?

Alexandra Ares: Sînt fiica scriitorului Dinu Grigorescu, care provine dintr-o familie de vechi oameni politici – tatăl lui (bunicul meu), care a fost deținut politic douăzeci de ani, era în partidul lui Iuliu Maniu. Străbunicul meu a fost senator de Prahova în perioada interbelică și avea sonde de petrol. Și stră-străbunicul meu

întors în România și eu m-am dus în Canada (a fost o întreagă aventură cu viza, aș putea să scriu un roman despre asta). Apoi a trebuit să stau trei luni fie la Montreal, fie la New York pentru observație, și am decis să stau la New York pentru că mi-a plăcut foarte mult, nici nu se compara cu Montreal-ul. Am stat vreo două săptămîni la Centrul Cultural, după care m-au dat afară, evident. Și am luat-o de la zero la New York. Aveam ochelari de soare care să-mi protezeze ochii, n-aveam nici un ban în buzunar, n-aveam drept de muncă. A trebuit să găsesc o soluție pentru trei luni și exact în perioada respectivă l-am întâlnit pe fostul meu soț. Am stat cu el o perioadă, pînă m-am întors în România. Am crezut atunci că a fost o iubire de-o vară, dar spre surprinderea mea a continuat. M-a cerut în căsătorie la sfîrșitul anului. A venit în România, ne-am căsătorit și am plecat definitiv la începutul anului 1998. Cam asta a fost.

ELLE: Care a fost primul tău job în America?

A.A.: Am lucrat într-un magazin de genți cu patru dolari pe oră, de unde am fost dată afară după două săptămîni pentru că a fost angajată ilegal o mexicană, cu doi dolari pe oră. Am avut foarte multe job-uri, care mai de care mai interesante. Am lucrat ca *hostess* în mai multe restaurante – asta pînă să am drept de lucru. Era interesant că în perioada cînd lucram ca *hostess* eram și corespondentul TVR la New York! În timpul zilei făceam reportaje serioase, și seara lucram ca *hostess* sau garderobieră în diverse locuri, pentru că banii pe care îi făceam atunci din televiziune nu-mi permiteau să trăiesc la New York. După ce mi-au venit actele și am avut drept de lucru, primul meu job a fost de specialist *media placement* pentru un sindicat de știri. Era un job foarte bine plătit, lucram pe Madison Avenue, dar era un job de vînzări pe media și eu gravitasem întotdeauna pe partea creativă, așa încît nu-mi plăcea. Pînă la urmă am reușit să mă angajez la CBS, pentru că eu voiam să lucrez în televiziune, voiam să-mi fac meseria pe care o știam. Am intrat la CBS News (CBS Entertainment era pe coasta de vest), direct ca producător, fără să mai trec prin stadiul de asistent (am fost prima romîncă producător de acolo). Am intrat pe *hard news*, pe o poziție foarte specializată și am stat cinci ani acolo la divizia Network News Service, de centralizare a știrilor regionale în colaborare cu ABC News și FOX News. Nu mi-a plăcut deloc, au fost, cred, anii cei mai grei, în care simțeam că stagnez și că nu am un viitor în care să derulez proiecte de anvergură cum îmi place, și cum am făcut mai firziu la ONU. În perioada aceea m-am îmbolnăvit de depresie.

ELLE: Sună foarte diferit de ceea ce făceai în România.

A.A.: Da, era foarte diferit. Sistemul de televiziune american este foarte diferit. N-o să intru în amănunte, dar era o muncă de rutină și de stres, nimic creativ. Americanii au un obicei prost: odată ce faci un lucru, ești încadrat într-o pătrățică și se așteaptă de la tine să faci același lucru toată viața. Eu am crezut că voi fi în acest job un an și după asta o să mă mut în alte divizii, mai creative. Dar nu obțineam oferte decît să fac exact același lucru în alte părți – la NBC, la ABC, la FOX –, de parcă numai asta aș fi putut face și nimic altceva. Asta pentru că cererea de job-uri e atât de mare încît nimeni nu-și asumă nici măcar un risc de 1% ca o persoană să facă altceva, pentru că găsești tot timpul oameni foarte buni care au făcut exact acel job. Este foarte greu de spart acest *pattern*, dacă nu ai o pilă puternică sau un grup de susținere, gen Ivy

„Americanii sînt foarte amabili, CURTENITORI, low key, RESPECTUOȘI și au foarte mare grijă de CORPUL lor – și bărbații, și femeile.“

League Alumni, comunitatea evreiască sau cea a homosexualilor, care sînt foarte solidari.

ELLE: Veneai dintr-o lume destul de elitistă. Cum te-ai adaptat lumii americane și vieții de-acolo?

A.A.: A fost o adaptare lungă și grea, dar s-a produs pînă la urmă. Acum mă simt foarte americanizată, în sensul că am ajuns să cunosc și să înțeleg foarte bine SUA. Sînt chiar mîndră de partea americană din mine. Îmi aduc aminte cît de uimită am fost cînd, pe la începuturile mele acolo, o prietenă de la CBS mi-a spus că, pentru a accepta o relație

cu un bărbat, acesta trebuie să fie athletic. Eu venisem din România plină de idei metafizice și mi s-a părut puțin vulgar criteriul ei. Acum mi-am schimbat părerea atît în acest domeniu, cît și în artă, teatru, film și literatură.

ELLE: Știi că noi avem tot felul de clișee despre americani – că sînt superficiali în relații, că nu au cultură, că afișează un zîmbet fals și tot așa. Ce crezi despre aceste clișee, sînt adevărate?

A.A.: Mi se pare că anumite clișee sînt îndreptățite. Mai ales cel cu cultura, măcar pentru faptul că ei au o cultură americană, iar noi avem o cultură europeană. Dacă stai să te gîndești, e valabilă și reciprocă. Cîți români (chiar și oameni educați) cunosc bine cultura americană? E doar o impresie că o știu foarte bine. Americanii știu cultura lor, dar mai puțin cultura europeană. Doar intelectualii cunosc literatura europeană, sau cei care au un *background* european. În rest, pot să spun că americanii sînt foarte amabili, curtenitori, *low key* și respectuoși, au foarte mare grijă de corpul lor – și bărbații, și femeile. Cred în spiritul de echipă și îl cultivă încă din școala primară. Români sînt mai individualiști. Însă, într-adevăr, cred că românii au mai mult suflet, că relațiile în America sînt mai superficiale, poate și din cauză că este o țară cu un dinamism social foarte mare, unde oamenii nu stau foarte mult în același loc și atunci nu au timp și nici condiții să construiască niște legături cum au oamenii din România, care își petrec viața, de multe ori, în același oraș. Pentru cineva care vine din Europa, asta poate duce la un sentiment de alienare. Eu am trăit puternic acest sentiment. În New York cel puțin, este foarte greu să ai prieteni pentru foarte mult timp, pentru că este un oraș foarte competitiv și dificil, unde lumea de obicei stă cîțiva ani, apoi pleacă. Am descris acest sentiment de alienare în toate romanele mele și mai ales în *Dream Junkies*, publicat la Polirom sub titlul *Visătoarele*. New York-ul ca un fel de „master” pe care îl faci și îl pui „under your belt”. Sînt foarte puțini care rămîn în New York toată viața. Și te trezești în situația că îți faci prieteni care apoi pleacă în alt oraș – din America, din Europa sau din altă parte – și trebuie tot timpul să o iei de la capăt, să-ți faci alt cerc social, alți prieteni... și pe măsură ce înaintezi în vîrstă e mai greu.

ELLE: E mai ușor să răzbați în carieră în America decît în România?

A.A.: Cred că este mult mai greu și mai lent să te realizezi pe plan social în America, mai ales dacă nu studiezi acolo. Pentru că atunci cînd înveți în State, intri într-un cerc de „alumni”, există un ciclu clar: un job pe o poziție de „entry level” se bazează pe un „internship” care se obține pe baza unei recomandări de la o facultate. Deci în momentul în care vii, cum am venit eu, la 27 de ani, practic trebuie să sari peste rînd, ceea ce este foarte greu. Ceea ce este însă mișto în America față de restul lumii – și este, de fapt, visul american – este faptul că cine reușește în America (și cînd zic asta mă refer în special la reușita pe cont propriu, ca antreprenor) face foarte mulți bani. „Sky is the limit”, cum zic americanii, și de asta toată inovația din lume în ultimii douăzeci de ani tot din America vine, deși se spune că America nu mai e ce-a fost. Totuși, dacă ne gîndim, Google a venit din America, Apple a fost inventat în America, iPad-ul a fost inventat în America etc. Și cred că această competiție și această posibilitate a cîștigului imens este un resort care încurajează inovația. Și încă un lucru pe care îl au americanii: sînt foarte deschiși la ce este nou și diferit, în timp ce europenii sînt mai conservatori. ►

ELLE: Dar în viața privată? E mai ușor sau mai greu să te realizezi în America decât în România? În cartea ta, pare greu, dar nu imposibil...

A.A.: Cred că este mai ușor să ai o familie tradițională în România, pentru că aici există o cultură mai sănătoasă și familia este încă foarte importantă. Poate nu neapărat că oamenii sînt mai fericiți sau au căsnicii mai reușite, dar poți să-ți faci o familie cu șanse mai mari să dureze în timp. Însă trebuie să mărturisesc că în America e mai bine să fii femeie decât în România. În primul rînd, în România fetele sînt foarte frumoase și băieții sînt așa-și-așa, sau chiar sub așa-și-așa. În America, femeile sînt așa-și-așa, iar bărbații, în majoritatea lor, arată foarte bine, sînt atletici, foarte curtenitori, calmi, nu ridică tonul, nu le sare țandăra, foarte relaxat. Nu există ideea de „muncă de bărbat” și „muncă de femeie”. De altfel, și mișcarea feministă a pornit din America, cu toate drepturile aferente.

Însă, în prezent, în America, așa cum am ilustrat și în romanul meu *Viața mea pe net*, s-a creat o confuzie sexuală și de valori, urmare a mantrei „totul e posibil, cîtă vreme nu deranjezi pe nimeni”. Te întreb unde se mai trage linie, și linia nu se mai trage nicăieri. Lucruri care poate acum zece sau douăzeci de ani ar fi părut de domeniul fantasticului, acum au devenit cît se poate de comune. Chiar lucruri pentru care ai fi arestat în viața de zi cu zi (cum ar fi să-ți expui organele genitale în public). Ei bine, pe Internet multă lume postează poze cu organele genitale atunci cînd caută parteneri! A devenit afit de răspîndit acest lucru, încît a fost și un scandal cu un *state senator* care a făcut asta (și care era și proaspăt căsătorit). Internetul este un fel de „Wild West” acum, unde orice e acceptat. Ca scriitor, mi s-a părut interesant și ofertant, de aceea m-am gîndit să scriu un roman despre cum ne poate transforma Internetul, totul prin prisma unei fete inocente, dar istețe, de 25 de ani. Și cred că e relevant afit pentru utilizatorii de net din România, cît și pentru curioși.

ELLE: Dar poate că nici România nu mai este cum era acum 15 ani, cînd ai plecat...

A.A.: Cred că America este un vîrf de lance și creează modelul acestei societăți globale și cred că România urmează America cu pași repezi în privința asta. Mi-aș dori să nu fie așa, aș vrea ca România să-și păstreze claritatea morală ceva mai mult, dacă se poate.

ELLE: Cum ai reușit să publici în Statele Unite? Știi că e o piață foarte competitivă.

A.A.: În primul rînd, m-am chinuit foarte mult să-mi găsec un agent, pentru că editurile nu primesc manuscrite decât de la agenți, iar aceștia nu te reprezintă decât dacă ai mai publicat sau dacă ți-ai făcut cumva un nume, sau dacă ai lucrat cu persoane celebre. Agenții nu sînt niște mentori, niște prieteni, niște sfătuitori literari – cum poate crede cineva –, ci, în marea majoritate, sînt niște comercianți care

vor să facă bani cu tine. Nu aleg cărțile cele mai bune, ci cărțile cu celebrități, cu scandal, cu ce li se pare lor că ar aduce cei mai mulți bani. Am găsit pînă la urmă o agentă respectabilă, care însă m-a dezamăgit. Eu credeam că atunci cînd ai un agent, acesta face totul pentru tine și tu nu mai faci nimic. De fapt, nu este nici pe departe așa.

ELLE: Romanul *Viața mea pe net* a fost finalist al premiului USA Book News. Cît de mare este acest succes?

A.A.: Nu este un mare succes financiar, un super-bestseller, dar oamenii au auzit de acest roman. Aproape oricine din State, cînd îi spun titlul cărții, spune că a auzit de cartea asta, a văzut-o pe iTunes, pe Amazon sau în altă parte. Încă nu știe nimeni cine este Alexandra Ares, dar lumea a auzit cumva de romanul meu, deci pot spune că a intrat în conștiința publică, ceea ce nu e puțin lucru, pentru că se publică în jur de 200.000 de mii de romane noi pe an în SUA și un milion de cărți. Și n-am avut buget de marketing, adică nu am avut o editură care să ți permită să cumperi o pagină în *The New York Times* sau ceva de genul ăsta, cum fac marile case de *publishing*. Deci este un început promițător.

ELLE: Este totuși un succes editorial, asta chiar și la nivelul Americii. Ce ți-a adus acest succes editorial?

A.A.: În primul rînd mă pune sub presiunea de a mă depăși. Mă întreb foarte des cîte romane vreau să scriu și ce fel de scriitor vreau să fiu în continuare. Vreau să scriu un roman pe an? Sau un roman la zece ani? Pentru că scrisul are anumite doze de spontaneitate, trebuie să simți nevoia să exprimi ceva, și în momentul în care devine un job de la 9 la 5, parcă îți pierde tensiunea și originalitatea. Apoi, avem cu toții un moment în viață cînd înflorim, și în acel moment sîntem relevanți pentru un stil, pentru societate, pentru generația din care facem parte. Pentru cele mai multe persoane această perioadă de înflorire este scurtă. Foarte puțini artiști reușesc să fie buni și relevanți pe o perioadă de 20-30 de ani sau toată viața. N-aș vrea să-mi irosc anii mei de maxim potențial, dar nici nu doresc să continui cu scrisul cînd voi depăși acest vîrf.

Îmi pun tot felul de întrebări, o parte din mine vrea să mă mut în California, în Santa Monica, să-mi iau un serviciu de recepționistă într-un salon de coafură timp de un an și să n-am absolut nici o grijă intelectuală. Altă parte din mine vrea să continui să scriu romane, scenarii de film și piese de teatru, pentru că am foarte multe idei. Altă parte din mine vrea să se întoarcă în România și să o ia din nou de la zero, fie în jurnalism, fie în cinematografie. Încă nu m-am hotărît.

ELLE: Ești, deci, într-un moment de explorări existențiale?

A.A.: Da, dar mie mi se înfîmplă asta anual. N-am un echilibru normal de viață, de fapt n-am o viață normală, tradițională. Scrisul și arta cer o doză de nebunie și o mare doză de rezistență la respingere și eșec. Trăiesc într-o perpetuă stare de criză care, deși e stresantă, mă face să fiu foarte vie și mă inspir din punct de vedere artistic și intelectual.

ELLE: Tînjești spre o viață tradițională?

A.A.: Da, înjesc, dar, ca femeie, nici asta nu e foarte dezirabil. Pentru un bărbat e diferit: te căsătorești, apoi soția devine o anexă a ta, care îți pune masa, strînge masa, te încurajează și îți creează toate condițiile ca tu să fii cel care se realizează... Ca femeie, e altfel. Bărbaților nu le place să fie vioara a doua într-o relație, sau să preia rolul de *nurturer*, decât dacă sînt mult mai mari ca vîrstă.

ELLE: Ai publicat pînă acum trei romane în Statele Unite, foarte diferite unul de altul. *Visătoarele* e despre o emigrantă româncă în SUA, *Viața pe net* este un *chick-lit* despre o fînără americană care dă de bucluc după ce se mută dintr-un orășel de provincie la New York, iar *The Other Girl* este un cu totul alt fel de carte, care de altfel a obținut un premiu important pentru literatura *indie*. Dacă este să găsești un numitor comun al cărților tale, care ar fi acela?

A.A.: Mă feresc să am un numitor comun, încerc să fac mereu ceva total diferit. Totuși, cărțile mele descriu experiența de femeie liberă, necăsătorită, singură, independentă, aflată la diverse vîrste și avînd priorități diferite, la New York.

ELLE: Ai avut succes și cu cartea de *chick-lit*, și cu romanul *indie*. Care dintre cele două succese te-a făcut mai mîndră?

„**BĂRBAȚILOR nu le place să fie vioara a doua într-o RELAȚIE, sau să preia ROLUL de nurturer, decât dacă sînt mult mai mari ca VÎRSTĂ.**“

„În România, văd mulți oameni care par ELEGANȚI, care au haine scumpe și par de calitate, dar dacă zgîrii puțin SUPRAFAȚA țîșnește o BĂDĂRĂNIE incredibilă.“

A.A.: Cred că cel de la *indie*, pentru că *Viata mea pe net* mă stingherește puțin... Eu am o formație intelectuală, iar aceasta e o carte comercială, cu miză cît se poate de serioasă, dar distractivă și împachetată ca *pulp fiction*. Am vrut să-mi demonstrez că pot să scriu o astfel de carte – care, apropo, nu se scrie ușor –, dar apoi am vrut să scriu și ceva care să fie exact opusul, o carte care să nu respecte convenția literară, care să fie cît mai necomercială cu putință (și totuși ușor și plăcut de citit). În momentul cînd am luat decizia de a-mi schimba total stilul, agenta mea m-a abandonat, iar prietena mea cea mai bună, căreia i-am dedicat cartea *Viata mea pe net* și care mi-a fost sursă de inspirație, a încetat orice relație cu mine. O singură prietenă, o scriitoare din Los Angeles, m-a încurajat și mi-a zis să o fac, dacă eu simt asta. Așa încît premiul acesta a fost un fel de realizare a intuiției mele și a unui risc asumat, și asta m-a bucurat foarte mult, mai mult

decît succesul comercial – care succes comercial l-am bătut, pentru că era mai mult sau mai puțin scontat.

ELLE: Care e partea cea mai grea a vieții la New York?

A.A.: Mă simt foarte singură, dar adevărul este că am avut și am nevoie de singurătate pentru a crea și a evolua independent. Munca de scriitor este solitară, cere concentrare și focus. Și cînd am ajuns la linia de sosire se făcuse pustiu în jur. Eliminaseam cam tot ce se putea elimina pentru a mă concentra – prieteni, viață socială activă, serviciu stabil, televizor etc. În SUA îmi lipsește sprijinul unei familii, al unui sistem care să mă protejeze, n-am mulți prieteni, lucrez ca liber-profesionist pe contracte, deci, ca majoritatea scriitorilor din lume, nu am stabilitate financiară. Partea proastă în industria de carte este că nu știi niciodată dacă mai vinzi și luna viitoare; există o instabilitate mare, care reprezintă o sursă de stres. Existența mea new-yorkeză a fost și este ca un fel de zbor continuu fără plasă, într-un mediu ostil și foarte competitiv, dar care m-a stimulat uman, artistic și intelectual.

ELLE: Dar cu limba engleză te-ai împrietenit? Vreau să spun atît ca scriitor, cît și în viața privată. Ai accent?

A.A.: Da, am accent. În general, oamenii nu știu de unde sînt, ba zic că sînt din Franța, ba din Rusia, ba din Europa de Est. A fost foarte greu să scriu în limba engleză, căci eu am învățat engleza după ureche, nu în școală. Dar acum mă simt confortabil cu limba engleză, ceea ce nu se mai întîmplă, culmea, cu limba română. Probabil că, dacă m-aș întoarce, lucrurile ar reveni

la normal. De 15 ani aud engleza americană peste tot în jurul meu, sesizez cele mai mici nuanțe de argou, ceea ce n-am mai făcut cu limba română. Citesc doar în engleză ca să-mi îmbunătățesc stilul, iar lecturile mele în română se reduc la ziare și la Internet.

ELLE: Cunoști multe persoane care folosesc net-ul pentru a înfilni pe cineva?

A.A.: Da, foarte multe. De fapt, în America este principalul mod de a înfilni oameni. Al doilea este în baruri și al treilea la serviciu sau la facultate. Dar acum, de cînd cu hărțuirea sexuală, nu ai voie să fii cu nimeni de la serviciu, deci varianta asta a cam căzut. În baruri, nu e prea bine să cunoști pe cineva,

deoarece rareori sînt oameni de calitate. Net-ul are avantajul că oferă o selecție. În America a devenit un lucru foarte comun, lipsit de orice stigmat social.

ELLE: Tu personal ai folosit Internetul pentru înfilniri?

A.A.: Da, l-am folosit, și chiar am avut un prieten timp de aproape trei ani, pe care l-am cunoscut pe Internet. A fost cel mai bun iubit pe care l-am avut vreodată.

ELLE: Ce diferențe culturale între America și România ți se par cel mai greu de suportat?

A.A.: Cred că singurul lucru care-mi displace în America este faptul că e o societate în care banii și sexul sînt din ce în ce mai importante și ajung să definească oamenii și relațiile într-un mod care nu cred că este sănătos. Poate și România a început să meargă în aceeași direcție, dar în America acest fenomen este mult mai accentuat. Iar sexul, din păcate, nu mai înseamnă acolo absolut nimic, este ca o strîngere de mînă sau ca un cocktail pe care îl bei cu cineva. În România, pe de altă parte, văd foarte mulți oameni care par eleganți, care au haine scumpe și par foarte de calitate, dar dacă zgîrii puțin suprafața țîșnește o bătărănie incredibilă. Te întreb de unde Dumnezeu izvorăște!

ELLE: Am remarcat că în toate cărțile tale există o mică aluzie la astrologie sau la cărțile de ghicit. Care-i treaba cu asta?

A.A.: Este un hobby al meu foarte vechi, care a început în liceu, dar pe care nu l-am luat în serios. Am început să ghicesc în palmă. Odată, la 14 ani, eram la masă cu familia și i-am luat palma unei rude apropiate. I-am spus: „Tu ai avut un amant timp de 20 de ani!”, fără a crede de fapt ceea ce spuneam. La care doamna m-a lovit cu piciorul pe sub masă și mi-am dat seama că aveam dreptate. Mi-a povestit apoi că într-adevăr existase un pictor cu care avusese o relație foarte mulți ani. Am continuat apoi cu I Ching-ul, cu Tarotul și cărțile Lenormand. Am avut o înfilnire foarte interesantă la 20 de ani cu un doctor care fusese în gruparea Meditația Transcendentală. El mi-a explicat niște principii de bază, mi-a spus că, dintr-un motiv sau altul, răspunsul la toate întrebările noastre se află în alt plan... Și absolut toate metodele de divinație sînt de fapt o convenție, un alfabet creat de oameni pentru a extrage aceste răspunsuri. Chiar noi putem crea propriul nostru Tarot, propriile cărți și să extragem cu ajutorul lor aceste informații.

ELLE: Și tu n-ai putea, cu ajutorul cărților, să decizi ce să faci mai departe? De exemplu, dacă să rămîi la New York sau să te întorci în România?

A.A.: Este o chestiune care ține de liberul arbitru, de conjunctură și de vocea interioară. Consult cărțile și I Ching-ul, dar nu iau decizii în baza lor. Cum închei una din piesele mele de teatru... „life can change one day in a second. You never know”. ■

Mihaela Frank